

ertussen in de Jordaan

Clinton ontmoet een oude schoolvriend in het Amsterdamse café Papeneiland. Foto Elsbeth Etty

Bill Clinton is niet weg te slaan

it is zo grappig", riep een stamgast toen ik zaterdag het café bij mij naast de deur l. Ik wilde even poolshoogte n omdat zich voor mijn raam en met oortjes in hadden opge- lie spiedende blikken in het vierpen. „Zoiets verwacht je niet als je even een borrel komt en?" Er heerste een lichte vorm winding in café Papeneiland Amsterdamse Jordaan. Daar l Clinton aan de appeltaart. oud-president zag er stralend oed geconserveerd' vonden de aanwezige dames, iets te in de ogen van mannen met iken. Clinton dronk geen bier, zwarte koffië. Vanwege de bords was het lastig om een e met hem aan te knopen. Op k van het barpersoneel pro-

beerde de klandizie dat ook niet.

Een uur voordat Clinton met ongeveer twintig bewakers in zes auto's de buurt binnenviel, was een vrouw in het café verschenen met de vraag of eigenaar Tiel Netel de tafel in de hoek vrij kon houden voor de voormalige president van de VS. Nadat hiervoor op z'n Jordanees moppend toestemming was verleend („Eigenlijk doen wij dat nooit, maar vooruit dan maar, voor Clinton maken we een uitzondering") werd het café van onder tot boven gecheckt en veilig bevonden.

In café Papeneiland zijn we als buurtgenoten wel iets gewend. Had- den we niet ook de Israëlische premier Netanyahu over de vloer, de zoon van Bob Dylan, leden van het Koninklijk Huis en andere beroemd- heden die dit beschouwen als het

schoolvoorbeeld van een pittoreske Amsterdamse kroeg?

Ik had de indruk dat Clinton enigszins verbaasd was over de ontspannen reactie van het publiek op zijn verschijning, maar dat wel prettig vond. Veel klanten hielden het even voor half negen zelfs voor gezien, omdat de finale van de Champions League maar beter thuis kon worden bekeken. Intussen stroomde de brug voor het café vol mensen die wilden weten waarom er zoveel bewakers rondliepen. Zodra ze achter het raam Clinton ontwaarden, gingen duimen de lucht in en kwamen de smartphones tevoorschijn om hem te filmen.

Clinton was niet weg te slaan. Pas na anderhalf uur maakte hij aanstalten om te vertrekken. Ineens mocht er ook binnen onbelemmerd gefoto-

grafeerd worden. Op de hoek van de bar wachtte John, een man met een baard en een lange jas, die geprobeerd had Clinton te begroeten maar door diens lijfwachten was tegengehouden. Toen Clinton zich al handenschuddend een weg naar de uitgang baande, zag hij hem zitten en omhelsde hem. Ze bleken oude schoolvrienden te zijn en hadden een uitbundig gesprek. Buiten op het terras bleef Clinton praten met iedereen die dat leuk vond. Alvorens te verdwijnen in één van de gepantserde zwarte auto's wilde hij nog graag zo'n heerlijke zelfgemaakte appeltaart kopen. Die deed Babs, de hartelijke barvrouw, hem cadeau.

ELSBETH ETTY

Conferentie Achlum: pagina 6 en 7